

Arrest

nr. 180 857 van 18 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 29 augustus 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 27 maart 2012 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 2 mei 2012.

Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 91 085 van 7 november 2012 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 16 augustus 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 29 juni 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 19 september 2013 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 153 427 van 28 september 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 11 maart 2014 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 25 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij deze asielaanvragen in overweging worden genomen.

Op 18 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 maart 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Bij arrest van de Raad nr. 157 367 van 30 november 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, na vernietiging, een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van verzoekers van 29 juni 2013, waarbij deze aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 19 januari 2016 wordt de beslissing van 20 oktober 2015 ingetrokken.

Op 25 augustus 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, na vernietiging en na intrekking, een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van verzoekers van 29 juni 2013, waarin deze aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

H., G. (R.R.: xxx)

Geboren te A. op (...)1977

+ partner: H., A. (R.R. : xxx)

Geboren te A. op (...)1977

+ kinderen:

-H., N.; °(...)1998

-H., E.; °(...)2003

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H. G., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 25.08.2016 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 28.06.2013, die betrekking heeft op de medische toestand van H., G. Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van H. A.; deze laatsten kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van H. A. eveneens in overweging zouden genomen worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan H., G. te willen overhandigen."

Op 29 augustus 2016 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

Ten opzichte van H. G., verzoeker:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H., G.

Geboortedatum: 10.12.1977

Geboorteplaats: A.

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.'

Ten opzichte van H. A., verzoekster:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H., A.

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: A.

Nationaliteit: Armenië

+ kinderen:

-H., N.; °(...) 1998

-H., E.; °(...) 2003

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd wat de eerste en de tweede bestreden beslissing betreft. Wat de derde bestreden beslissing betreft, wordt de beslissing vernietigd in korte debatten. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting, alsook schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en artikel 1,24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

1. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"(...)."

De motivering van verwerende partij toetst verzoekende partij haar toestand en mogelijkheid tot terugkeer enkel aan richtlijn 2004/83/EG, die niet meer geldig is maar vervangen werd door de herschikte Kwalificatierichtlijn, en artikel 3 EVRM.

Artikel 9ter van de Vreemdelingen staat echter op zichzelf als nationaalrechtelijke bepaling en kan niet herleid worden tot artikel 3 EVRM of de identieke bewoording in artikel 15 van de oude kwalificatierichtlijn.

Meerdere gevelde arresten van de algemene vergadering van Uw Raad op 12 december 2014 bevestigen dat artikel 9ter Vw. niet verengd kan worden tot artikel 3 EVRM:

"Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet omvat verschillende hypothesen. Enerzijds is er het geval van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoewel ook in deze laatste hypothese een zekere vorm van ernst vereist is, staat ze los van en gaat ze verder dan het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM die beperkt is tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke

gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte." (RvV 12 december 2014, nrs. 135 035, 135 037, 135 038, 135 039 en 135 041).

Het Hof van Justitie bevestigde in de arresten M'Bodj en Abdida van 18 december 2014 dan weer dat artikel 9ter Vw. geen vorm van internationale bescherming is, geen toepassing uitmaakt van de Kwalificatierichtlijn, maar een strikt nationale humanitaire verblijfsmaatregel is.

Verwerende partij steunt de bestreden beslissing op de verkeerde wettelijke gronden gezien ze de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. behandelt op grond van artikel 3 EVRM en de oude Kwalificatierichtlijn, terwijl artikel 9ter Vw. geenszins tot die bepalingen beperkt is.

De bestreden beslissing steunt dan ook op de verkeerde juridische gronden, en dient beoordeeld te worden ten opzichte van artikel 9ter Vw., een sui generis nationaalrechtelijke bepaling.

Met de medische documenten die per fax op 12 oktober 2015 aan verwerende partij werden overgemaakt werd geen rekening gehouden voor zover het mevrouw A. H. betreft. Verwerende partij stelt dat deze documenten voor mevrouw H. niet in overweging kunnen genomen worden en dat niets haar belet een eigen aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. in te dienen. Verwerende partij vergist zich echter in het belang en het doel van deze documenten. Zoals verzoekende partij in haar vorige verzoekschrift in beroep reeds stelde, dienen deze documenten ertoe aan te tonen dat zijn echtgenote die de mantelzorg voor hem zou moeten opnemen zelf ernstige psychische problemen heeft gekregen, wat haar mantelzorgdragende capaciteit ernstig ondermijnt. De psychische problemen en fragiliteit van mevrouw H. vormen ook ernstige belemmeringen om te functioneren op de arbeidsmarkt.

Deze elementen kunnen niet zomaar aan de kant geschoven worden. Ze dienen niet enkel vanuit het oogpunt van artikel 9ter Vw. onderzocht te worden, maar ook vanuit artikel 3 EVRM. Uw Raad heeft eerder gesteld met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof inzake artikel 3 EVRM (en dus zeker voor artikel 9ter Vw.) dat ook de persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht moeten genomen worden gezien factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat bijvoorbeeld de familiale en sociale opvang beschikbaar in het herkomstland hiertoe relevant is:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. [...]" (RvV nr. 97 196 van 14 februari 2013).

Met betrekking tot Armenië moet er met andere woorden niet enkel onderzocht worden of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Er dient ook nagegaan te worden door verwerende partij of verzoeker op sociale en familiale opvang zal kunnen rekenen. Zeker met betrekking tot het type ingewandstoornis waar verzoeker onder lijdt is familie en sociale omgeving van enorm belang.

Verwerende partij neemt echter de psychologische problematiek van verzoekers vrouw niet in aanmerking en gaat ook voorbij aan de minderjarige kinderen en hun hoger belang. De kinderen gaan hier naar school en hebben hun leefwereld hier opgebouwd. Bij een terugkeer naar Armenië zullen zijn enorme problemen kennen om zich weer te kunnen aanpassen en te herintegreren (zie Kalverboer & Zijlstra, 2006, De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet, Universiteit Groningen; Verena Knaus et al., 2012, Silent Harm - A report assessing the situation of repatriated children's psycho-social health, UNICEF Kosovo in cooperation with Kosovo Health Foundation).

Dit zijn factoren die in combinatie met elkaar en verzoekers aandoening tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden. De verwerende partij had dit dan ook moeten onderzoeken en hieromtrent moeten motiveren. De bestreden beslissing schendt in die zin ook artikel 3 EVRM en blijft in gebreke om het hoger belang van het kind in overweging te nemen.

Verzoekende partij begrijpt echt niet waarom deze elementen niet onderzocht werden, gezien zij haar standpunt hieromtrent in gelijke bewoordingen kenbaar heeft gemaakt aan verwerende partij door middel van het verzoekschrift in hoger beroep van 29 december 2015.

Het is essentieel dat verwerende partij in kader van haar verantwoordelijkheden als administratieve overheid op deze rechtsvragen een antwoord biedt. Op geen enkele wijze gaat verwerende partij in op de opgeworpen bezwaren die haar kenbaar waren gemaakt. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht die op verwerende partij rust.

2. Volgens het MED COI document met bron BMA 6900 dat werd toegevoegd bij de vorige beslissing over de gegrondheid was "psychiatrie treatment: assisted living/care at home by psychiatrie nurse" niet beschikbaar.

Nu wordt er een MED COI document (BMA 8468) toegevoegd waaruit blijkt dat 'outpatient treatment and follow up by a psychiatrist' beschikbaar zou zijn, maar ook dat "psychiatrie treatment, assisted living /care at home by psychiatrie nurse" niet beschikbaar zou zijn.

Het is onduidelijk wat 'outpatient treatment and follow up by a psychiatrist' precies inhoudt naast 'home visits' 'if needed', maar het feit dat er geen psychiatrische zorg, begeleid wonen/zorg thuis door een psychiatrische verpleegster niet beschikbaar is doet vermoeden dat verzoeker niet de nodige zorg kan genieten. Zoals in het vorige verzoekschrift reeds gesteld, is thuisbegeleiding en psychiatrische thuiszorg, naast mantelzorg, onmisbaar in verzoekers geval.

De noodzakelijke behandeling blijkt met andere woorden niet beschikbaar te zijn.

Het is net het feit dat psychiatrische zorg enkel plaats vindt in psychiatrische centra zelf dat als essentieel probleem qua Armeense geestelijke gezondheidszorg werd aangevoerd in het initiële verzoekschrift ter machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw.

In een rapport van 2013 van een Armeense mensenrechtenorganisatie wordt er aangehaald dat de Armeense psychiatrische zorg systemische problemen heeft in verband met wrede en vernederende behandelingen, waaronder fysiek en psychologisch geweld en misbruik, gedwongen tewerkstelling, onaangepaste zorg en behandelingen, slechte levensomstandigheden zoals sanitaire omstandigheden voedselkwaliteit, en behandeling in isolatie van de rest van de maatschappij zonder de nodige zelfbeschikking, zoals wat en wanneer te eten, wanneer naar buiten te gaan etc. en verbroken contact met familieleden. Dit rapport werd bij het vorige verzoekschrift gevoegd. Opnieuw dient er vastgesteld te worden dat verwerende partij dit document zelfs niet bekeken heeft, laat staan meegenomen in haar beraadslaging.

Het concept menselijke waardigheid vindt verduidelijking in artikel 1 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en valt te onderscheiden van de 'negatieve' en strikte benadering van artikel 3 van het EVRM. Het recht op menselijke waardigheid informeert echter ook de interpretatie van artikel 3 EVRM door het EHRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat de psychiatrische zorg beschikbaar in Armenië niet conform de menselijke waardigheid is nochtans van bijzonder belang voor verzoekers dossier en vormt de essentie van zijn vraag tot medische regularisatie.

Het is momenteel uiterst onduidelijk wat er zou gebeuren indien verzoeker naar Armenië dient terug te keren. De arts-adviseur stelt wel dat er geen algehele arbeidsongeschiktheid blijkt uit het dossier, er zijn ook geen indicaties terug te vinden dat verzoeker wel arbeidsgeschikt zou zijn. Het gaat immers om een man die onder een bijzonder ernstige psychische aandoening gebukt gaat, die continu wordt opgevolgd en van tijd tot tijd voor maanden aaneen wordt opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Als de situatie al bijzonder moeilijk, zo niet onleefbaar is voor zijn vrouw en kinderen, hoe kan hij dan een betrekking vinden die hem in staat stelt een vol jaar te werken zodat hij in aanmerking zou komen voor de zorgverzekering. Ook voor de echtgenote werd geen rekening gehouden met het feit dat zij continu instaat voor de mantelzorg en zelf ook ernstige psychische problemen heeft ontwikkeld door de problematiek van haar man en de enorme verantwoordelijkheid die op haar schouders rust. Indien verwerende partij meent dat dit geen contra-indicaties vormen qua arbeidsgeschiktheid is het aan haar om de arbeidsgeschiktheid van verzoekende partij te onderzoeken en vast te stellen. Hypotheses dienaangaande, die ingaan tegen de elementen in het dossier ondermijnen de redenering van de arts-adviseur op dit vlak. Op zijn minst dient onder het hoger belang van de kinderen, een principe dat primeert zowel in de toepassing van artikel 3 EVRM (zie o.a. als van 8 EVRM, onderzocht te worden en dient gelet op de zorgwekkende indicaties in het dossier aangaande hun fysieke en geestelijke integriteit, nagegaan te worden hoe zij door de aandoening van hun vader zullen geraakt worden bij een terugkeer naar Armenië. De vraag stelt zich of verwerende partij dit wel onderzocht heeft en of zij heeft proberen garanties te verkrijgen van de Armeense staat, gezien dit direct betrekking heeft op de menselijke waardigheid van minderjarige kinderen.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober

1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Verwerende partij heeft de informatie met betrekking tot de situatie in Armeense psychiatrische inrichtingen zelfs niet onderzocht. Dit maakt een schending uit van artikel 3 EVRM, evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is met betrekking tot verzoeker ook een reëel risico op een behandeling die artikel 8 EVRM schendt. De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekende partij zou door een terugkeer geschonden worden. Geestelijke gezondheid is een cruciaal element van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling, het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te knopen. Het behoud van geestelijke stabiliteit en gezondheid is in dat kader een onontbeerlijke voorwaarde op een effectief genot van het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 6 februari 2001, Bensaid t. Verenigd Koninkrijk, nr.44599/98). Verzoekers geestelijke integriteit wordt aangetast door de aandoening en de combinatie van de stopzetting van de behandeling, de verwijdering van het grondgebied en zou een inbreuk vormen op verzoekers integriteit zoals beschermd door zijn recht op een privéleven onder artikel 8 EVRM. In dat zelfde kader dient er rekening gehouden te worden met het zorgnetwerk dat verzoekende partijen omgeeft en dat belet dat verzoekers partner haar geestelijke gezondheid volledig ondermijnd ziet. Zoals hoger reeds uiteengezet heeft dit ook een directe weerslag op de kinderen.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. De formele motiveringsplicht werd geschonden doordat er geen motieven werden opgenomen aangaande de schending van artikel 8 EVRM. Dit is niet enkel uiterst onzorgvuldig, maar maakt ook een schending uit van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest. Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit een motiveringsplicht voort die verzoeker in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122).

Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht

bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing. Er kan met betrekking tot de vrouw van verzoekers gezondheidssituatie, de situatie en het hoger belang van de kinderen, de mensonwaardige omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen en reeds vele malen ingeroepen artikel 8 EVRM schending niets van motief teruggevonden worden in de bestreden beslissing."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- de zorgvuldigheidsverplichting,
- artikelen 3 en 8 EVRM,
- artikelen 1, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing steunt op de verkeerde wettelijke gronden, dat er geen rekening is gehouden met de medische stukken voor zover deze betrekking hadden op mevrouw A. H. Verzoekende partij heeft ook kritiek op het onderzoek nopens de beschikbaarheid en toegankelijkheid, en wijst tot slot nog op het hoger belang van de kinderen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij, laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de

federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op de juiste wettelijke gronden nu verwezen wordt naar artikel 3 EVRM en de Europese Richtlijn 2004/83/EG.

Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou zijn beperkt.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de inhoud van het medisch advies van de arts-adviseur blijkt uitdrukkelijk dat de arts-adviseur de drie hypothesen die moeten leiden tot de toekenning van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het medisch advies stelt immers uitdrukkelijk dat:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat betrokkene op zodanige wijze aan een pathologie lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn in Armenië.”

Verzoekende partij maakt met haar ongestaafde kritiek niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verder houdt verzoekende partij voor als zou er geen rekening zijn gehouden met de medische documenten die per fax dd. 12.10.2015 werd overgemaakt en die betrekking hadden op de medische toestand van mevrouw A. H.

Verzoeker laat gelden dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genoegzaam blijkt dat, indien binnen eenzelfde gezin verscheiden personen een medisch probleem zouden hebben, het aan elk van hen afzonderlijk toekomt om een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, waarbij zij erop dienen toe te zien dat voor elk van de afzonderlijke aanvragen de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld worden.

Het loutere feit dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de identiteitsgegevens van alle gezinsleden vermeldt, doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag slechts dient onderzocht te worden in functie van de persoon voor wie medische redenen ingeroepen worden en op wiens naam een standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd.

Zie ook:

“Indien binnen een gezin verscheidene gezinsleden een medisch probleem hebben dan komt het hen toe om elk afzonderlijk een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen waarbij zij erover dienen te waken dat aan alle ontvankelijkheidsvereisten is voldaan. Verweerder heeft derhalve op correcte gronden gesteld dat de medische problematiek die verzoekers aanvoerden inzake hun jongste kind niet in overweging dient te worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die betrekking heeft op verzoekster en dat voor dit kind wel een afzonderlijke aanvraag kan worden ingediend. Het feit dat dit kind, gelet op zijn minderjarigheid, deze aanvraag niet zelf kan indienen, leidt niet tot een ander besluit. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van een minderjarige toe om deze aanvraag in te dienen en deze wettelijke vertegenwoordigers kunnen zelf, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet tot een verblijf worden gemachtigd op basis van een gezondheidsprobleem van hun kind.” (R.v.V. nr. 146 286 van 26 mei 2015)

En ook:

“De bewering van verzoeker dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat hij voor zichzelf én zijn (minderjarige) dochter een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend, kan niet worden bijgetreden. Blijkens het administratief dossier werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juni 2011 oorspronkelijk immers enkel op naam van verzoeker ingediend. De persoonsgegevens van de dochter van verzoeker werden slechts een jaar later, middels een aangetekend schrijven van 6 juni 2012, aan het dossier toegevoegd. Uit niets blijkt echter dat de minderjarige dochter van verzoeker een eigen (ontvankelijke) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend.” (R.v.V. nr. 137 557 van 29 januari 2015)

Verzoeker benadrukt dat blijkens de stukken van het administratief dossier de aanvraag tot verblijfsmachtiging enkel op naam van de heer G. H. werd ingediend, zodat het de arts-adviseur in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend toekwam om advies te verstrekken nopens de aandoening van de heer G. H. en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor laatstgenoemde noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst.

De arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dienden in de gegeven omstandigheden bijgevolg allerm minst rekening te houden met medische stukken, die niet bij de oorspronkelijke aanvraag werden gevoegd, die op naam een andere persoon werden opgesteld en die betrekking hadden op andermans gezondheidstoestand, vermits ontegensprekelijk uitsluitend de gezondheidstoestand van de heer G. H. ter beoordeling voorlag.

Zie ook nog:

“Verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat bepaalde gegevens veronachtzaamd zouden zijn door de arts-adviseur, dit temeer nu blijkt dat de arts-adviseur de psychische aandoening van verzoekende partij weerhoudt als ernstig en derhalve de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst is nagegaan. Bovendien blijkt dat de aanvraag van 23 november 2009 enkel werd ingediend voor verzoekende partij. Zelfs indien deze aanvraag op naam van zowel verzoekende partij als haar echtgenote werd ingediend, quod non, komt het het bestuur toe om de medische elementen eigen aan elke vreemdeling, op zijn individuele merites te beoordelen en kan zij hiervoor een afzonderlijke beslissing treffen. Waar verzoekende partij nog verwijst naar een volledig nieuwe aanvraag van 16 januari 2014, wijst de Raad er op dat deze aanvraag – zoals zij zelf stelt – nieuw is en dus losstaat van de aanvraag van 23 november 2009, zodat de arts-adviseur hier in zijn advies geen rekening mee moest houden.” (R.v.V. nr. 135 818 van 5 januari 2015)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft aldus terecht opgemerkt dat de medische stukken op naam van mevrouw A. H. niet in overweging genomen konden worden. In tegenstelling tot de beschouwingen van verzoekende partij in de huidige procedure, wordt in die medische stukken geen gewag gemaakt van een verminderde mantelzorgdragende capaciteit en/of enige belemmering voor het functioneren op de arbeidsmarkt. Verzoekende partij slaagt er evenwel met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan het gedegen en omstandig advies van de arts-adviseur.

Nopens de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging heeft de arts-adviseur het volgende besloten:

- uit de informatie van de MedCOI-databank blijkt dat de behandeling en opvolging door een psychiater en een cardioloog beschikbaar zijn in Armenië, en dit zowel ambulant als in hospitalisatieverband;
- antidepressieve, antipsychotische en antiaritmische medicijnen zijn beschikbaar;
- betrokkene kan reizen en krijgt de nodige mantelzorg van zijn echtgenote.

Verzoekende partij geeft kritiek op het feit dat er geen begeleid wonen/zorg thuis door een psychiatrische verpleegster beschikbaar zou zijn, doch gaat eraan voorbij dat de mantelzorg kan worden toegediend door de echtgenote en dit aldus ook niet noodzakelijk blijkt.

Verzoekende partij geeft zelf aan in haar verzoekschrift dat de echtgenote op heden instaat voor de mantelzorg. Uit de medische stukken blijkt niet dat dit niet meer mogelijk zou zijn.

Terwijl verzoekende partij thans informatie uit 2013 aanhaalt om vast te stellen dat de psychiatrische centra met verschillende problemen te kampen heeft.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM dienomtrent, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt: verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de informatie waarop zij zich baseert concreet op de situatie van verzoekende partij zelf van toepassing is.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat het loutere gegeven dat de beschikbaarheid van de zorgen niet volstrekt gegarandeerd kan worden, dat de zorgen van een lager niveau zijn dan dit het geval is in België, en

evenmin kosteloos zijn, zoals verzoekende partij aanhaalt, niet van aard is afbreuk te doen aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Terwijl ook de toegankelijkheid op een afdoende wijze door de arts-adviseur werd onderzocht, doch de verzoekende partij hier niet mee akkoord kan gaan.

De arts-adviseur heeft evenwel terecht het volgende besloten:

- bepaalde type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden door de staat betaald,
- mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen krijgen een breder pakket van zorgen gratis,
- geestelijke zorgen behoren tot het pakket van de basiszorgen en zouden gratis worden verstrekt,
- er is hulp voor mensen die als werkloos zijn geregistreerd,
- voor arme families is er een familiale sociale uitkering,
- voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders in geval van officiële tewerkstelling, kindergeld,
- er liggen geen bewijzen voor van (algemene arbeidsongeschiktheid) en er zijn geen elementen in het dossier waaruit blijkt dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt,
- er kan niet worden geconcludeerd dat zij niet zouden kunnen instaan voor eventuele kosten,
- onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben,
- betrokkenen kunnen een beroep doen op REAB-programma van de IOM.

Verweerder merkt op dat de bewijslast op de aanvrager ligt. Thans kan aldus niet louter worden beweerd dat er geen sociale en familiale opvang zou zijn, en zij niet zouden kunnen werken.

Loutere beweringen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij bevinden zich sinds 2012 in het Rijk, zodat het overigens niet geloofwaardig overkomt als zou men in Armenië geen sociaal en familiaal opvangnet meer hebben.

Verweerder benadrukt in eerste instantie dat dit betoog van verzoekende partij dient te worden beoordeeld tegen de achtergrond van het gegeven dat de wetgever, bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet, vooropstelde dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. Het is bijgevolg nuttig om kort in te gaan op de rechtspraak van dit Hof inzake de verwijdering van (ernstig) zieke vreemdelingen.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Ameghigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zie in die zin:

“Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

[...] Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient er toch op gewezen te worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft van een recentere datum is dan de informatie waarop de verzoekers zich steunen. [...]

Nogmaals wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip ‘toegankelijkheid’. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.”

(R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Zie ter zake ook:

“De motieven inzake de toegankelijkheid van de zorgen moeten voorts in hun geheel worden gelezen, het is immers op grond van deze samenstellende vaststellingen dat de ambtenaar-geneesheer heeft geconcludeerd dat de benodigde medische zorgen voor de verzoekende partij toegankelijk zijn in haar land van herkomst. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een passage waaruit blijkt dat er veel corruptie is inzake het gezondheidssysteem en er toch betaald wordt voor medische behandeling, dient vastgesteld dat uit deze passage geenszins blijkt dat de medische zorgen voor K.M. niet financieel toegankelijk zou zijn, dit temeer nu in die passage tevens melding wordt gemaakt van het feit dat ondanks de corruptie er toch medische zorgen gratis verstrekt worden, weze het dan van mindere kwaliteit en zij voorts ook niet aantoonde dat, zelfs indien zij zou moeten betalen voor medische zorgen, zij hiertoe financieel niet in staat zou zijn. Ook het gegeven dat de psychiatrische zorgen slechts in bepaalde centra worden gegeven en dat psychiatrische patiënten soms gestigmatiseerd worden door familie of de gemeenschap maakt niet dat de benodigde psychiatrische zorgen niet beschikbaar noch toegankelijk zouden zijn.” (R.v.V. nr. 148 107 van 18 juni 2015)

De verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië zorgvuldig werd nagegaan.

In zoverre verzoekende partij zich om de medische problematiek van de echtgenote van verzoekende partij wenst te beroepen, dan dienen zij hiertoe een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen: men dient te geijkte procedure te volgen.

Verzoekende partij wijst nog op het hoger belang van het de kinderen: zij zouden hier naar school gaan en hun leven hebben opgebouwd.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

De kinderen zouden trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben opgelopen na hun overgang in 2012 naar Vlaanderen. Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun 2 kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag/regularisatieaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant. Er liggen thans ook geen bewijzen voor met betrekking tot de voorgehouden integratie in het Rijk.

Verzoekende partij wijst hieromtrent ook nog op een schending van artikel 8 EVRM, doch er dient te worden opgemerkt dat er geen beschermenswaardig privéleven kan worden weerhouden.

Een tijdens illegaal/precair opgebouwd privéleven is niet van die aard een schending van artikel 8 EVRM te veroorzaken. Verweerder wijst op de volgende rechtspraak:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nederland Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nederland Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

In zoverre de geestelijke gezondheid als een cruciaal element in het privéleven zou moeten worden beschouwd, merkt verweerder nog op dat de arts-adviseur heeft kunnen vaststellen dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, is er geen sprake van enige stopzetting van de behandeling.

Terwijl er wel degelijk ook een zorgnetwerk voorhanden is: de echtgenote van verzoekende partij dient samen met verzoekende partij het land te verlaten, en er is geen indicatie dat er geen familie of vrienden meer in het land van herkomst zouden verblijven.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is er geen sprake van enige stopzetting van de behandeling en is er ook een zorgnetwerk in het land van herkomst voorhanden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een

vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

In een laatste onderdeel wijst verzoekende partij op een schending van artikel 41 van het Handvest, en ook op een schending van het hoorrecht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verzoekende partij beschikte uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van de ingediende aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: *“Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het*

ationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”)

Het stond verzoekende partij bovendien ook vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent de gezondheidssituatie van de echtgenote van verzoekende partij, de situatie en het hoger belang van de kinderen, de voorgehouden mensonwaardige omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen en de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (zie supra).

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond diende te worden verklaard met bevelen om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.1.1. Verzoekers voeren aan dat een motivering ontbreekt aangaande de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, zodat dit een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht. Verzoekers hadden in de aanvraag uiteengezet dat geestelijke gezondheid een cruciaal element is van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stellen dat de geestelijke integriteit van verzoeker wordt aangetast door de aandoening en de combinatie van de stopzetting van de behandeling met de verwijdering van het grondgebied zou een inbreuk vormen op zijn integriteit zoals beschermd door zijn recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Blijkens de stukken van het administratief dossier voerden verzoekers in de aanvraag van 29 juni 2013 in dit verband het volgende aan:

"Er is met betrekking tot verzoeker ook een reëel risico op een behandeling die artikel 8 EVRM schendt. De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekende partij zou door een terugkeer geschonden worden. Geestelijke gezondheid is een cruciaal element van het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling, het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te knopen. Het behoud van geestelijke stabiliteit en gezondheid is in dat kader een onontbeerlijke voorwaarde op een effectief genot van het recht op eerbiediging van het privé-leven (EHRM 6 februari 2001, Bensaid t. Verenigd Koninkrijk, nr. 44599/98). Verzoekers geestelijke integriteit, zoals beschermd door zijn recht op een privé-leven onder artikel 8 EVRM, zou ernstig aangetast worden door de combinatie van de stopzetting van de behandeling en het verwijderen van het grondgebied."

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing genomen is in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag ongegrond verklaart.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, een beoordeling moet bevatten over het risico voor het leven of fysieke integriteit van de aanvrager of over het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en een beoordeling van de ziekte vermeld in het standaard medisch getuigschrift, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Deze beoordeling gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daarover een advies verschaft. Dit advies maakt deel uit van de bestreden beslissing. Daarnaast kan de gemachtigde motieven toevoegen, zoals *in casu* is gebeurd over medische attesten die werden ingediend en niet de aanvrager betroffen.

3.1.3.1.2. *In casu* rijst de vraag of, zoals verzoekers aanvoeren, de bestreden beslissing een afzonderlijk motief diende te bevatten over de geciteerde passage in de aanvraag inzake artikel 8 van het EVRM.

Uit deze hierboven geciteerde passage blijkt dat verzoekers vermelden dat *“De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekende partij zou door een terugkeer geschonden worden”* en het verder hebben over verzoekers geestelijke integriteit, die deel uitmaakt van zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat voor elke zieke vreemdeling geldt dat zijn gezondheidstoestand, weze het fysiek of psychisch, deel uitmaakt van zijn privéleven dat valt onder artikel 8 van het EVRM. Daarom volstaat het, in het geval de aanvrager zijn gezondheidstoestand op algemene wijze kadert binnen zijn recht op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over deze gezondheidstoestand (fysiek of psychisch). *In casu* blijkt niet dat verzoekers andere specifieke elementen aanvoerden in dit verband. Bijgevolg volstaat het *in casu* dat de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deelt uitmaakt, motiveert over verzoekers geestelijke gezondheidstoestand. Dit is *in casu* het geval, zoals blijkt uit volgende overwegingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing:

“Uit de studie van de voorgelegde attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een bipolaire stoornis en hiervoor verdere psychiatrische opvolging nodig heeft met de mogelijkheid tot hospitalisatie indien nodig. Antidepressieve medicatie (...) en antipsychotische medicatie (...) blijven noodzakelijk (...).” Vervolgens wordt vermeld dat de medicatie beschikbaar of analoog beschikbaar is en dat behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar zijn in Armenië zowel ambulant als in hospitalisatieverband. Er wordt vermeld dat verzoeker de nodige mantelzorg krijgt van zijn echtgenote. Vervolgens wordt ingegaan op de toegankelijkheid van de medicatie en de zorgen en wordt geconcludeerd dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, wordt gemotiveerd over de geestelijke gezondheid van verzoeker. *In casu* volstaat dit als antwoord op wat verzoekers in de aanvraag hadden aangevoerd (zie het citaat hierboven) over verzoekers geestelijke integriteit die deel uitmaakt van zijn privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing te beperkend wordt geïnterpreteerd, de aanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM

en van de oude Kwalificatierichtlijn, terwijl artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet tot deze bepalingen beperkt is.

De omstandigheid dat in de bestreden beslissing, naast een verwijzing naar de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt vermeld: *“Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*, brengt niet mee dat verzoekers' aanvraag enkel werd onderzocht in het kader van de oude Kwalificatierichtlijn en van artikel 3 van het EVRM. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, blijkt dat de aanvraag werd onderzocht op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er werd met name melding gemaakt van verzoekers aandoening, dat hij verdere opvolging en medicatie nodig heeft en dat hij de mogelijkheid moet hebben tot hospitalisatie, de mogelijkheid tot reizen werd onderzocht, de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst werd onderzocht evenals de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag werd onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.2. Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met de medische documenten die op 12 oktober 2015 per fax werden overgemaakt en die verzoekster betreffen. De verwerende partij vermeldt dat deze documenten werden ingediend, maar stelt dat deze niet in overweging kunnen worden genomen en dat verzoekster zelf een aanvraag kan indienen. Verzoekers stellen dat het doel van deze documenten is aan te tonen dat verzoekster die de mantelzorg van verzoeker op zich moet nemen, zelf ernstige psychische problemen heeft gekregen, wat haar mantelzorgdragende capaciteit ernstig ondermijnt en wat dan ook een invloed heeft op het feit of verzoeker in Armenië wel op familiale opvang zal kunnen rekenen. Verzoekers voeren aan dat deze elementen niet enkel uit het oogpunt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden geïnterpreteerd, maar ook vanuit artikel 3 van het EVRM.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers met een fax van 12 oktober 2015 aanvullende stukken hebben ingediend bij hun aanvraag. In deze fax wordt het volgende vermeld: *“Mijn cliënt bezorgt mij nog een bijkomend document, met name een medisch getuigschrift met betrekking tot de psychologische problemen van mevrouw H. en een cardiologische ingreep voor de heer H. Mag ik u vriendelijk verzoeken deze te willen voegen bij het dossier en hiermee nog rekening te willen houden bij uw besluitvorming?”*

Uit de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, blijkt dat met de cardiologische problemen van verzoeker rekening werd gehouden. Over de stukken betreffende verzoekster wordt het volgende overwogen:

“De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 28.06.2013, die betrekking heeft op de medische toestand van H., G. Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van H. A.; deze laatsten kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van H. A. eveneens in overweging zouden genomen worden.”

Uit het begeleidend schrijven van 12 oktober 2015 bij deze stukken blijkt nergens dat verzoekers deze stukken hebben aangebracht met als reden aan te tonen dat verzoekster niet meer, of in mindere mate, kan instaan voor de mantelzorg van verzoeker, wat een invloed heeft op de behandelmogelijkheden en de zorgen voor verzoeker en op verzoeksters eigen mogelijkheid om te functioneren op de

arbeidsmarkt. Bijgevolg kon en diende de verwerende partij op dit specifieke element niet te antwoorden, aangezien zij hiervan niet op de hoogte was.

De omstandigheid dat deze uitleg wel vermeld zou zijn in het verzoekschrift *d.d.* 29 december 2015 tegen de inmiddels ingetrokken beslissing van 20 oktober 2015, en dat de verwerende partij daarom volgens verzoekers met dit gegeven rekening diende te houden, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat de verwerende partij met dit specifieke gegeven vermeld in een beroepsverzoekschrift rekening moest houden. Dit verzoekschrift bevindt zich inderdaad in het administratief dossier maar vormt geen aanvulling op de aanvraag en kan alleszins niet als dusdanig beschouwd worden. Evenmin betreft dit in het verzoekschrift vermelde element een objectief feitelijk gegeven waarvan een bewijs wordt bijgevoegd, zoals vb. het hebben plaatsgevonden van een huwelijk of het bestaan van een kind of een medisch getuigschrift. Dit element betreft louter de visie van verzoekers, uiteengezet in een juridisch middel, over een stuk dat zich in het administratief dossier bevindt. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de inhoud van een middel in een verzoekschrift dat geleid heeft tot de verwerping van het beroep na de intrekking van de bestreden beslissing. De visie van verzoekers over een bepaald stuk in het administratief dossier is geen objectief feitelijk gegeven waarvan een bewijs wordt neergelegd. De Raad kan enkel vaststellen dat uit dit stuk, het begeleidend schrijven van 12 oktober 2015, niet blijkt dat verzoekers hiermee wensten aan te tonen dat verzoekster geen of in mindere mate mantelzorg kon bieden aan verzoeker.

Het steunt niet op een verkeerde feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat, als er medische attesten worden ingediend op naam van een andere persoon dan de aanvrager, deze andere persoon (*in casu* verzoekster) een eigen aanvraag kan indienen.

3.1.3.2.3. Waar verzoekers aanvoeren dat een gebrek aan mantelzorg en familiale opvang in Armenië een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat de motiveringsplicht geschonden is door hierover niet te motiveren, moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, wordt vermeld dat mantelzorg voor verzoeker nodig is en dat zijn echtgenote de nodige mantelzorg geeft. Verzoekers weerleggen dit niet met concrete gegevens.

Zoals hierboven reeds gesteld kon de verwerende partij geen rekening houden met de omstandigheid dat de mogelijkheid van verzoekster tot het geven van mantelzorg misschien verminderd is en diende zij geen onderzoek te voeren in dit verband noch hierover te motiveren.

3.1.3.2.4. Verzoekers voeren aan dat voorbij wordt gegaan aan de minderjarige kinderen en hun hoger belang en dat de verwerende partij dit had moeten onderzoeken en hieromtrent motiveren. Dat dit niet gebeurd is, schendt de motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekers in hun aanvraag van 29 juni 2013 of hun aanvullingen van 10 september 2015 en van 12 oktober 2015 melding hebben gemaakt van het hoger belang van de kinderen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Daarbij komt nog dat de vraag rijst in welke mate in een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, afzonderlijk gemotiveerd moet worden over de kinderen als er geen medische aandoeningen werden aangevoerd inzake deze kinderen. Tevens wordt verwezen naar wat onder punt 3.1.3.1.1. van dit arrest werd uiteengezet over welke motieven er minstens moeten voorkomen in een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Daarnaast kan de gemachtigde motieven toevoegen over bepaalde elementen die in de aanvraag werden meegedeeld, wat zoals gesteld *in casu* niet het geval is inzake de kinderen.

De omstandigheid dat deze visie van verzoekers werd weergegeven in het verzoekschrift van 29 december 2015, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt verwezen naar hetgeen in dit verband overwogen wordt onder punt 3.1.3.2.2. van dit arrest. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de inhoud van een middel in een verzoekschrift dat geleid heeft tot de verwerping van het beroep na de intrekking van de bestreden beslissing. De visie van verzoekers betreft geen objectief feitelijk gegeven waarmee rekening moest worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.5. Verzoekers voeren aan dat er een MED COI document wordt gebruikt waaruit blijkt dat *"outpatient treatment and follow up by a psychiatrist"* beschikbaar zou zijn maar dat het onduidelijk is wat dit precies inhoudt. Uit een MED COI blijkt tevens dat *"psychiatric treatment, assisted living/care at home by psychiatric nurse"* niet beschikbaar is, wat volgens verzoekers doet vermoeden dat verzoeker niet de nodige zorg zal kunnen genieten, omdat thuisbegeleiding en psychiatrische thuiszorg onmisbaar zijn voor verzoeker. Verzoekers voeren aan dat precies het feit dat psychiatrische zorg enkel plaats vindt in psychiatrische centra zelf, werd aangevoerd in hun aanvraag en dat dit een essentieel probleem is qua Armeense gezondheidszorg. Verzoekers verwijzen naar een rapport van een Armeense mensenrechtenorganisatie waar wordt aangehaald dat de Armeense psychiatrische zorg systemische problemen kent (wrede en vernederende behandelingen, gedwongen tewerkstelling, onaangepaste zorg en behandeling, slechte levensomstandigheden). De verwerende partij heeft volgens verzoekers dit document niet bekeken, laat staan erover gemotiveerd. De psychiatrische zorg in Armenië is niet conform de menselijke waardigheid, dit vormt volgens verzoekers de essentie van de vraag tot medische regularisatie. Verzoekers wijzen erop dat er geen indicaties te vinden zijn dat verzoeker wel arbeidsgeschikt zou zijn. Bovendien zou hij eerst een vol jaar moeten werken om in aanmerking te komen voor de zorgverzekering. Wat de echtgenote betreft, werd volgens verzoekers geen rekening gehouden met het feit dat zij zelf psychische problemen heeft ontwikkeld door de problematiek van haar man, en dat het aan de verwerende partij toekomt om dan aan te tonen dat zij wel arbeidsgeschikt is. De informatie met betrekking tot de situatie in Armeense psychiatrische inrichtingen werd volgens verzoekers niet onderzocht. Dit maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers het volgende hebben aangehaald in hun aanvraag van 29 juni 2013 de psychiatrische zorgen in Armenië:

"Uit objectieve rapporten blijkt dat de geestelijke gezondheidszorg in Armenië onder ernstige druk staat, lage kwaliteit biedt en voornamelijk institutioneel (i.e. niet ambulant) van aard is:

"Public social care services in Armenian are extremely limited. The private sector is not involved in provision of those services. There is a single hospital for the mentally and physically handicapped and there are no nursing homes for the patients who need continuous, long-term care. There is no provision of long-stay hospitals for the chronically ill and there are no daycare centers for special needs groups, nor is there a developed network for social workers. There are 7 regional psychiatric hospitals and they provide only long stay chronic care (bijlage 5).

"Mental health services in Armenia are insufficient, and what is available is poorly integrated into the primary care system. The current system focuses on inpatient care. There is a lack of trained social workers and other mental health professionals which ends up at limiting the potential for provision services at community level. Essentially, psychiatric care is still exclusively provided in specialized mental health institutions including hospitals and social psychoneurological centers." (bijlage 6, pg.6)

Er dient benadrukt te worden hoe belangrijk mantelzorg buiten instituten is voor de integriteit en het recht op privé-leven van verzoeker:

"Realize the right of persons with disabilities to live in the community by ensuring the development of community based services, including for children and adults with intellectual disabilities or psychosocial disabilities, and that housing is affordable and accessible for persons with disabilities, that they have the legal right to choose where and with whom to live on an equal basis with others, and by making available support services to realize the will and preference of individuals as to how they wish to live (bijlage 7, pg. 4)

"There are some major problems related to mental health physical capital in general There are no specific rehabilitation units, crises centers or community based day care units for people with mental health disorders in Armenia, which causes additional admissions and overload in inpatient clinics and the Vardenis long stay hospital (bijlage 6, pg 14)

"In general, the outpatient care (primary care) is poorly developed due to lack of funds and large flow of resources allocated to mental hospitals", (bijlage 6, pg 13).

"The research area is still underdeveloped and lacking financial governmental support There is some research based on interests of investigators or some priorities suggested by donor organizations. Research that has been conducted has focused on epidemiological studies in community samples, epidemiological studies in clinical samples, biology and genetics, policy, programmes, financing/economies, pharmacological, surgical and electroconvulsive interventions. Currently the mental health system in Armenia is still lacking resources and positive reforms that should be done on individual, governmental and political levels." (bijlage 6, pg.7).

"There are several problems pertaining in mental health human resources. Most of mental health professionals do not get sufficient refreshment training and knowledge of new treatment methodologies and modern medications, which results in unnecessary long stay of patients (bijlage 6, pg. 21).

Verzoekende partij kan in Armenië geen behandeling genieten die compatibel is met zijn menselijke waardigheid. Als gevolg dient er dus gesteld te worden dat de voor verzoekende partij noodzakelijke behandeling in Armenië onbeschikbaar is. Het psychisch lijden van verzoekende partij is, zoals geattesteerd, te groot, en een terugkeer zou de psychose en bipolaire problematiek verergeren en zou verzoeker onherstelbare schade opleveren."

De bijlage 5 bij deze aanvraag betreft pagina's 26 en 27 van het "IOM Country Fact Sheet, Armenia, August 2012", de bijlage 6 bij deze aanvraag betreft de pagina's 6, 7, 13 en 14 uit het rapport "WHO AIMS Report on Mental Health in Armenia, 2009".

In de aanvullingen van 10 september 2013 en 12 oktober 2015 wordt geen informatie gegeven over de toestand van de psychiatrische gezondheidszorg in Armenië.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 augustus 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, wordt het volgende overwogen over de beschikbaarheid van psychiatrische zorgen in Armenië en over de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoeker:

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is

Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-8468

Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-7002

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een psychiater en een cardioloog beschikbaar zijn in Armenië en dit zowel ambulant als in hospitalisatieverband. Eveneens beschikbaar zijn de antidepressieve, antipsychotische en antiaritmische medicijnen.

-Clomipramine: kan vervangen worden door een analoog zoals amitriptyline of imipramine die beschikbaar zijn

- Quetiapine: kan vervangen worden door een analoog zoals risperidone of haloperidol die beschikbaar zijn

- Trazodon: kan vervangen worden door een analoog zoals (es)citalopram, paroxetine of sertraline die beschikbaar zijn

- Olanzapine: is beschikbaar

- Solatol: kan vervangen worden door een analoog zoals metoprolol of atenol die beschikbaar zijn

Betrokkene kan reizen en krijgt de nodige mantelzorg van zijn echtgenote.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor de zorg.

Geestelijke zorgen behoren tot het pakket van de basiszorg en zouden gratis worden verstrekt. (Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010, p. 123 – 146)

Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende

maximaal 1 jaar. Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling, kindergeld. (Social Security Programs Throughout the World, Armenia, 2010, p. 1 – 5, Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010, p. 54- 120).

Betrokkene en zijn echtgenote leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp

Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen een beroep kunnen doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren, door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Dit toont aan dat de nodige medische zorgen toegankelijk zijn;”

3.1.3.2.5.1. Verzoekers verwijzen naar de MED COI documenten die gebruikt werden. Daarin wordt inderdaad vermeld (MED COI BMA 8468) dat “inpatient treatment” (behandeling voor opgenomen patiënten) door een psychiater beschikbaar is, evenals “outpatient treatment” (behandeling voor niet opgenomen patiënten) en opvolging door een psychiater. Ook wordt vermeld dat “psychiatric counseling” beschikbaar is in een centrum voor geestelijke gezondheid en dat “psychiatric treatment: assisted living/care at home by psychiatric nurse” niet beschikbaar is. Als extra opmerking wordt vermeld dat de “outpatient psychiatric clinic/dispensary” van een bepaald centrum voor geestelijke gezondheid voorziet in gespecialiseerde “outpatient” diensten, onder meer huisbezoeken door een psychiater en een psychiatrisch verpleger/verpleegster indien nodig, in Jerevan en dat ook bepaalde regionale psychiatrische diensten in enkele steden dit doen.

De MED COI BMA 7002 vermeldt eveneens dat “inpatient” en “outpatient” behandeling door een psychiater beschikbaar is.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt vermeld dat behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar zijn in Armenië en dit zowel ambulant als in hospitalisatieverband. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat uit de informatie blijkt dat er geen huisbezoeken door een psychiater of een psychiatrisch verpleger mogelijk zijn. Deze mogelijkheid tot thuisbegeleiding bestaat wel blijkens het MED COI – document BMA 8468. Er wordt niet ontkend dat de mogelijkheid tot geassisteerd wonen en zorg door een psychiatrisch verpleger in dit kader niet beschikbaar is. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt echter vermeld dat verzoeker de nodige mantelzorg krijgt van zijn echtgenote. Zoals reeds uiteengezet in punt 3.1.3.2.2. van dit arrest, kon dit *in casu* terecht vastgesteld worden.

3.1.3.2.5.2. Er moet worden opgemerkt dat “een rapport van 2013 van een Armeense mensenrechtenorganisatie” niet werd vermeld in of gevoegd bij de aanvraag van 29 juni 2013, noch in de aanvullingen, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat dit (verder niet gespecificeerd) rapport bij het verzoekschrift van 29 december 2015 in de zaak met rolnummer 183 268 (“het vorige verzoekschrift”) werd gevoegd. Bij dat verzoekschrift werd als bijlage 4 wel het rapport “Report Helsinki Citizens’ Assembly-Vanadzor, Human Rights Situation in Neuropsychiatric Medical Institutions in 2013, Hospital never can become a home for anybody, September 29, 2014” gevoegd, dat ook bij huidig verzoekschrift werd gevoegd als bijlage 2. Verzoekers’ kritiek in verband met het feit dat geen rekening werd gehouden met “een rapport van 2013 van een Armeense mensenrechtenorganisatie” kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoekers in het algemeen kritiek uiten op de kwaliteit van de psychiatrische behandeling in Armenië en deze kritiek ook vermeld hebben in hun aanvraag van 29 juni 2013, wordt erop gewezen dat hierop geantwoord wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer benadrukt dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, dat het er niet om gaat om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat, omdat deze vergelijking tot gevolg zou hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België en dat dit niet in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarna gaat de ambtenaar-geneesheer *in concreto* in op het sociale zekerheidssysteem in Armenië en de toegang tot de psychiatrische zorgen specifiek voor verzoeker die vergezeld is van zijn echtgenote en kinderen. De ambtenaar-geneesheer verwijst hiervoor naar twee rapporten, met name "*Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010*", p. 123-146 en "*Social Security Programs Throughout the World, Armenia, 2010*", p. 1-5 en opnieuw "*Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010*", p. 54-120).

Verzoekers betwisten niet met concrete gegevens deze motieven die een antwoord vormen op hun opmerkingen inzake de kwaliteit van de psychiatrische zorgverlening in Armenië. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er tevens op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Dit is *in casu* niet het geval.

Ten slotte uiten verzoekers kritiek op de motieven die stellen dat zij niet arbeidsongeschikt zijn. Zij menen dat het aan de verwerende partij toekomt om, indien zij niet gelooft dat de gezondheidsproblemen van verzoekers hen verhinderen om te werken, aan te tonen en te onderzoeken dat verzoekers arbeidsgeschikt zijn. In dit verband moet worden opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. In het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, moet de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, beoordelen of de benodigde zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor de zieke vreemdeling. In dit kader volstaat het dat de ambtenaar vaststelt dat verzoeker, en zeker zijn echtgenote, geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorleggen en dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat ze geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Tevens wordt er in het advies op gewezen dat geestelijke zorgen behoren tot het pakket van de basiszorg en gratis zouden worden verstrekt en dat er naast de werkloosheidsuitkering, waar verzoekers stellen geen recht op te hebben, voor arme families een familiale sociale uitkering is, de uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin, hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het niet foutief is of niet kennelijk onredelijk dat wordt vastgesteld dat de beschikbare zorgen ook toegankelijk zijn voor verzoeker.

3.1.3.2.6. Ten slotte voeren verzoekers de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in die zin dat hieruit een motiveringsplicht voortvloeit die verzoekers in staat moet stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of ze er baat bij hebben een beroep in te stellen, dat hieruit ook het recht voortvloeit om toegang te krijgen tot het dossier, dat de overheid rekening moet houden met alle relevante gegevens van de zaak en dat de beslissing omstandig moet worden gemotiveerd.

Verzoekers voeren de schending van deze bepaling aan in het kader van hun uiteenzetting over het feit dat niet afzonderlijk wordt gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.1.3.1. en onderverdelingen van dit arrest, waarin geconcludeerd wordt dat in de eerste bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, wordt gemotiveerd over de geestelijke gezondheid van verzoeker en dat dit *in casu* volstaat als antwoord op wat verzoekers in de aanvraag hadden aangevoerd over verzoekers geestelijke integriteit die deel uitmaakt van zijn privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM, zodat een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband niet kan worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, alle informatie konden meedelen die zij wensten, dat zij aanvullingen konden indienen en dit ook gedaan hebben, en dat uit de bespreking hierboven blijkt dat met al deze informatie rekening werd gehouden, zij het niet in de zin die verzoekers wensten. Uit de bespreking hierboven is echter gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing niet steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Met hun uiteenzetting in het middel tonen verzoekers geen schending aan van artikel 41 van het Handvest.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan, gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 Vw., schending van artikel 24 en 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, schending van artikel 8 EVRM

Verwerende partij heeft bij het nemen van de bijlage 13 voor mevrouw H. en de kinderen op geen enkele wijze rekening gehouden met de medische informatie die zij ter beschikking had voor mevrouw H. waaruit duidelijk blijkt dat zij met psychische problemen kampt, noch met het ingeroepen privéleven van de minderjarige kinderen waarvoor werd gesteld de kinderen hier naar school gaan en hun leefwereld hier hebben opgebouwd.

Er werd in een vorig verzoekschrift reeds aangevoerd dat zij bij een terugkeer naar Armenië enorme problemen zullen kennen om zich weer te kunnen aanpassen en te herintegreren (zie Kalverboer & Zijlstra, 2006, De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet, Universiteit Groningen; Verena Knaus et al., 2012, Silent Harm - A report assessing the situation of repatriated children 's psycho-social health, UNICEF Kosovo in cooperation with Kosovo Health Foundation).

Voor de heer H. zelf werd ook aangevoerd dat zijn geestelijke gezondheid en de plaats waar hij de zorg ervoor geniet intrinsiek deel uitmaakt van zijn menselijke waardigheid en zijn recht op een privéleven onder artikel 8 EVRM doch ook hier werd geen enkel motief omtrent opgenomen.

Artikel 74/13 Vw. vereist van verwerende partij dat zij rekening houdt met alle elementen aangaande gezondheid en familie- en privéleven, evenals het hoger belang van de kinderen. In geen één van de bestreden beslissingen zijn de net aangehaalde elementen mee in overweging genomen.

Dit is niet enkel uiterst onzorgvuldig, maar maakt ook een schending uit van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest. Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit een motiveringsplicht voort die verzoeker in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de

betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122). Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing. Er kan met betrekking tot de vrouw van verzoekers gezondheidssituatie, de situatie en het hoger belang van de kinderen, de mensonwaardige omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen en reeds vele malen ingeroepen artikel 8 EVRM schending niets van motief teruggevonden worden in de bestreden beslissing."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- artikel 8 EVRM.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening zou zijn gehouden met de medische informatie die betrekking had op mevrouw H. en het ingeroepen privéleven van de minderjarige kinderen: het schoollopen en de integratie. De geestelijke gezondheid als onderdeel van het privéleven van verzoekende partij zou ook een schending van artikel 8 EVRM betekenen bij terugkeer.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. Verweerder wijst hieromtrent naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij, en dit nopens de medische informatie met betrekking tot mevrouw H., het schoollopen en voorgehouden integratie van de kinderen en de geestelijke gezondheid van de heer H. die tot een schending van artikel 8 EVRM zou leiden.

Tot slot wijst verzoekende partij nogmaals op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het hoorrecht. Ook dit werd reeds behandeld naar aanleiding van het eerste middel van verzoekende partij en verweerder verwijst dan ook naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij.

De verweerder stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Verzoekers voeren in een tweede middel, dat gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 24 en 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en voor wat het bestreden bevel genomen in hoofde van verzoeker betreft, van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden bevelen, tevens terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat deze bevelen om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdelingen ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt

101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.2.3.2. *In casu* blijkt dat verzoekers in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, alle elementen aan het bestuur kenbaar hebben kunnen maken die zij nuttig achtten. Uit de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, blijkt dat rekening werd gehouden met al de medische elementen die voor verzoeker werden meegedeeld aan het bestuur. Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen wat het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker betreft.

3.2.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zoals uiteengezet in het middel, met name dat geen rekening zou zijn gehouden met de geestelijke gezondheid van verzoeker die deel uitmaakt van zijn recht op een privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat uit de eerste bestreden beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, blijkt dat wordt gemotiveerd over de geestelijke gezondheid van verzoeker. Deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht van verzoeker als het bestreden bevel. Er werd hierboven reeds geoordeeld dat deze passage in de eerste bestreden beslissing volstaat als antwoord op wat verzoekers in hun aanvraag hadden aangevoerd over verzoekers geestelijke integriteit die deel uitmaakt van zijn privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Nu verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhoudelijk werd onderzocht en er werd gemotiveerd over verzoekers geestelijke gezondheidstoestand, en nu het bevel in hoofde van verzoeker op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht, blijkt dat de verwerende partij ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker, rekening heeft gehouden met zijn geestelijke gezondheid.

Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals uiteengezet door verzoekers kan niet worden aangenomen wat het bestreden bevel in hoofde van verzoeker betreft.

Tevens blijkt uit de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Een schending in deze zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers, wat de kinderen betreft, kritiek uiten op het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster. Uit de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten blijkt tevens dat de kinderen vermeld worden op het bevel genomen in hoofde van de moeder, verzoekster. Bijgevolg worden deze onderdelen van het middel *in casu* niet onderzocht wat betreft het bevel genomen in hoofde van verzoeker, dat enkel op zijn naam staat.

De schending van de artikelen 24 en 41 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen wat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker betreft.

3.2.3.5. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster betreft, voeren verzoekers onder meer aan dat de verwerende partij “bij het nemen van de bijlage 13 voor

mevrouw H. en de kinderen op geen enkele wijze rekening gehouden met de medische informatie die zij ter beschikking had voor mevrouw H. waaruit duidelijk blijkt dat zij met psychische problemen kampt”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster blijkt niet dat rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Nochtans was het bestuur ervan op de hoogte dat verzoekster had aangegeven te kampen met psychische problemen. Dit werd aan het bestuur meegedeeld in de aanvulling d.d. 12 oktober 2015 op de aanvraag van verzoeker: daarbij werd een medisch getuigschrift d.d. 21 juli 2015 gevoegd inzake verzoekster. Waar de verwerende partij in de nota opmerkt dat de medische stukken van verzoekster niet in overweging konden worden genomen omdat zij werden ingediend in het kader van de aanvraag van verzoeker, kan zij gevolgd worden voor wat de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, maar niet wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, hetgeen *in casu* gebeurd is voor verzoekster middels de derde bestreden beslissing, de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden onder meer met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land, *in casu* verzoekster zelf.

Bijgevolg moest rekening worden gehouden met verzoeksters eigen gezondheidstoestand - waarvan de verwerende partij op de hoogte werd gebracht op 12 oktober 2015 - wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in haar hoofde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt dat het volgende vermeldt:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familieleven: de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen momenteel schoollopen in een lagere of middelbare school, die gesubsidieerd wordt door de Staat. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. Gezondheidstoestand: de arts-adviseur verklaart in zijn medisch advies d.d. 25.08.2016 dat betrokkene kan reizen.”*

Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist dat het feit dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land moet blijken uit het bestreden bevel zelf of dat het volstaat dat dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kan niet anders dan vastgesteld worden dat noch uit het bevel genomen in hoofde van verzoekster, noch uit de stukken van het dossier blijkt dat rekening werd gehouden met haar eigen gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsmaatregel in haar hoofde. Het medisch advies van 25 augustus 2016 waarvan sprake betreft enkel verzoeker en niet verzoekster.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is aangetoond wat de derde bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster.

De overige onderdelen van het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster en de kinderen dienen bijgevolg niet te worden onderzocht.

3.2.3.6. Het tweede middel is ongegrond wat betreft de tweede bestreden beslissing en gegrond in de aangegeven mate wat de derde bestreden beslissing betreft.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de eerste en de tweede bestreden beslissing betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 augustus 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 augustus 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET